

at en saadan Ombytning i Virkeligheden ikke byder det, som Lovforslaget byder. Ganske vist fik det ærede Medlem Tilslutning fra det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Frøkjær) deri, at den Pris, som her er budt, i Virkeligheden ikke var den fulde Erstatningspris, og det ærede Medlem nævnte et Eksempel af lignende Art som de Eksempler, der blev nævnt af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Johan Hansen), nemlig at hvis der blev leveret Rug med lav hollandsk Vægt, og man boede paa et saa afsides Sted som Thy, hvor Jernbanefragterne, der jo, det skal indrømmes, tynger meget haardt paa Omsætningen, er høje, kunde man lide et saadant Tab ved Prisen paa Majs samtidig med, at Brødkornsprisen blev sat ned, at man kunde sige, at de paagældende ikke fik fuld Erstatning. Jeg maa ogsaa indrømme, at Lovforslaget bygger paa den Forudsætning, at man anser Rug af en hollandsk Vægt paa 114—118 for en normal Vare, og hvis man ikke har den Kvalitet, kommer der Fradrag; det er man enig om, det ligger i Systemet, og naar Rug kun vejer 106, sker der altsaa et Fradrag. Men ærede Medlemmer vil vide, at lige saa mange, som ønskede at faa denne Grænse for hollandsk Vægt sat ned, lige saa mange ønskede den sat op, og vi kunde blive ved at diskutere længe herom. Vi er nødte til at sætte nogle Tal, og jeg tror ikke, det er rigtigt at forandre mere paa disse Tal. Hvis man derimod vilde være af den Opfattelse, at Overprisen 7 Kr. over Cifprisen for Majs — og jeg maa gentage, at de 36½ Kr., der blev nævnt før, er ikke Cifprisen i Øjeblikket, den Cifpris, som Landmændenes Indkøb bliver baseret paa, den er 35 Kr. — ikke er tilstrækkelig, var det en Sag, der kunde tages op til Overvejelse, om man skulde forhøje den yderligere. Jeg har egentlig ikke under Forhandlingerne haft Indtryk af, at der var Tilbøjelighed til en saadan Forhøjelse, og jeg vil afvente, om nogen virkelig vil stille Forslag om at sætte Prisen saa højt op; i Folketingets Udvalg var der i hvert Fald ikke Stemning for at gaa højere.

Det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Rasmus Rasmussen) udtalte, at i samme Grad som vi udfører Vaarkorn, indskrænker vi den dyriske Produktion. Denne Udtalelse fylder mig med den største Forbavselse, thi den Udførsel af Vaarkorn, her er Tale om, sker jo ikke som i Krigens Tid — ikke blot i 1916, men ogsaa i 1915 og 1917 fandt der Udførsel Sted af Vaarkorn — under Forhold, hvor der er sat Grænser for Tilførselen. Der er Majs nok

at købe og Tonnage nok at skaffe til at sejle den hjem. Man maa ikke fastholde den Forestilling, at vi lever under de samme Forhold som i 1916 og 1917; der er Majs nok og Skibe nok til at sejle den hjem, blot vi ikke selv lægger Hindringer i Vejen. Og den Bestemmelse, der paa dette Punkt er indsat i Lovforslaget, er netop kun sat ind, fordi der er uhindret Tilførsel af Majs, som for en Maaned siden kunde købes til en Pris af 35 Kr. og nu kan købes til 37—38 Kr. Der finder voldsomme Svingninger Sted, Prisen har været oppe i 40, nu er den gaaet ned igen. Naar der er saa stærke Svingninger i Majsprisen, kan man ikke lægge en Kornlov an paa Prisen netop i de Dage, da man drøfter Loven. I store Træk er Forholdet imidlertid det, at medens man i den Maanedstid, hvori Kornloven har været under Behandling, har kunnet importere Majs til en Pris af 35—40 Kr., kan vi sandsynligvis for Øjeblikket eksportere Byg til en Pris af 55 Kr. eller deromkring, og Spørgsmaalet er da, om vi har Raad til, fordi vi har visse Principper, som vi ikke ønsker at komme i Strid med, at gaa Glip af denne Indtægt. Hvis vi havde haft den Bestemmelse, som der foreslaas, sidste Aar, da vi kunde faa lige saa meget af den billige Majs til Landet, som vi vilde, og udføre Byg, kunde vi have tjent 20—25 Kr. pr. Tønde paa det, der paa den Maade blev ombyttet, og der var Plads for Ombytning af en meget stor Mængde. Nu siger det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Lange) ganske vist, at under normale Forhold udfører vi ikke 600 000 Tønder Maltbyg, og at der ikke er Grund til at tro, at Udførselen vil overstige dette Kvantum ret meget. Men dertil vil jeg sige, at man skal ikke dømme efter, hvad der var Tilfældet før Krigen. Før Krigen udførte vi ikke Brødkorn, men indførte al den Rug, vi brugte. Der er ingen Tvivl om, at hvis vi nu ophævede Udførselsforbudet, røg hver Smule ud af Landet, saa kunde vi sælge al vor Hvede og Rug. Forholdene ligger nu ganske anderledes. Jeg vil ikke være Spaamand om, til hvilke Priser og i hvilken Mængde Vaarkornet kan afsættes, men kommer der Priser, som det her foreslaaede Dispensationsraad vil anerkende som tilfredsstillende, kan der afsættes meget store Mængder af Byg og sandsynligvis ogsaa af Havre. I Virkeligheden har denne Ombytning imidlertid ikke noget med den dyriske Produktion at gøre, fordi vi meget vel kan undvære baade 2 og 3 Mill. Tønder Vaarsæd og erstatte dem med indført Majs. Jeg vil ikke sige, at vi kan undvære al